

Щоденник Світової комісії проти торгівлі людьми при Світовому Конгресі Українців

Голова комісії – **ГАЛИНА МАСЛЮК**
Заступник голови – **НАТАЛЯ АНАНЕВИЧ**

В Україні йде війна. Війна з Росією. Це мав би знати бодай чи не кожен у світі, і вже напевно знає кожен українець. В кожній війні, як відомо, є полонені. З обох боків. Зрозуміло, що їх не двоє чи шестеро. Війни ведуть свій рахунок, у них інші цифри. В кожній війні – полонених сотні та тисячі по обидва боки.

І у вимірі «життя в полоні» трапляється будь-що. Полонених допитують, тримають в «одиночці», в залізних шафах чи місяцями голими у крижаних клітках, незмінно катують, будь-то нелюдські тортури чи тільки «холодний душ», або імітація розстрілу. Але це факт, реальність кожної війни, і наша – не виключення. На цю дійсність неприпустимо закривати очі. Але набагато страшніше впертої дійсності війни, правди про реалії катування, можливо, куди химерніше – це спроби закрити на дійсність очі та сховати свою голову в пісок. Закони війни досягнути можливо, а тому іноді навіть простити, а ось натягнуті шори на очі – ні. Бо в байдужості не менша нелюдність, а може ще більша.

Від того, що хтось цю війну так і не наважується назвати війною, а військову агресію з жахливими втратами близько в 10 тис. людських життів тільки з одного боку, серед яких – найцінніші патріоти, добровольці, розвідники та спецназівці, продовжує називати терактом протяжністю в три з половиною роки – від того вона не перестане бути військовою агресією з боку сусіда. Немає жодного внутрішнього конфлікту чи теракту, є війна з усіма супровідними втратами, полоненими, тортурами, розстрілами військовополонених і не тільки біля стінки, на узбіччі – випадковими, продуманими, багаторазовими актами тортур.

Чому нас так лякає питання – що саме трапляється з українськими бійцями, які є в полоні, в той час, коли ми продовжуємо заперечувати сам факт війни, тільки тим що знову і знову називаємо її АТО?

А ось що. Українські військові, які в полоні піддаються тортурам, насправді позбавлені усілякого статусу, всілякого міжнародного захисту. За міжнародним законом вони – супутні втрати під час теракту, незахищені законом щодо воєнного

часу цивільні заручники, котрих захопили терористи, і яких ті можуть безкарно вбити. І кожен міжнародний закон, статут чи конвенція в даному випадку будуть безсилі, бо ніякий міжнародний суд не в змозі звинуватити чи покарати за злочини проти заручників, за тортури – катів «лже-терористів» як військових злочинців-убивць. А тому, ніякий подібний суд не зможе покарати винуватців за військову агресію з боку Росії, чи покарати за злочин проти людяності, проти цілого народу у війні, що ніколи так і не була визнана країною, проти якої була вчинена агресія. Не існує міжнародних інструментів для ефемерних не зовсім військових злочинців. Ми самі назвали це дійство – злочином проти зниклих безвісти у теракті. Потрібні інструменти з'являться тільки у разі офіційного визнання війни, та ще й з визнаними військовополоненими, що перебувають в руках у загарбника, на його стороні, чи на його землі. А доти у міжнародній площині українські полонені – ніхто, нічий, ніде, і звати їх ніяк.

Так ось тепер, що ж ми маємо? Наших зниклих безвісти громадян насправді – не одна сотня. Деяких з них вже встигли визнати загиблими, попри те, що їхні тіла не знайдені. Та є факти, що в деталях свідчать зовсім про інше. А саме – де, як саме, коли наших військовополонених вивозили через кордон до Росії, на яких КАМАЗах, через які пропускні пункти. Колонами та конвоями. Сотнями. Так куди могли подітись ці вивезені, якщо вони не загинули на полі бою, якщо не сидять у підвалі донецької «Ізбушки» (колишня будівля СБУ) чи у луганських «отаманів»?

Є колишні полонені, є спецназівці та розвідники, які свідчать – їхніх товаришів колонами вивозили у новостворений табір військовополонених на стороні Росії, біля кордону, а після того розвозили по СІЗО РФ. Сотні, не 8, чи 12, чи 30. Повні КАМАЗи.

Ми не маємо права ховатися від правди. Ми повинні відштовхуватись від реалій, фактів, свідчень, живих історій. Бо це – людські життя. І на місці кожного зниклого – чийсь син, брат, батько, донька. Ми маємо дивитися правді у вічі, врешті-решт.

Варто зазначити, що до Світової комісії проти торгівлі людьми при Світовому Конгресі Українців, яку очолює голова Асоціації української діаспори в Греції “Українсько-Грецька Думка” Га-

лина Маслюк, почастишали звернення потерпілих, або ж друзів та родичів потерпілих, які просять про допомогу.

Це пов'язано із суттєвим погіршенням стану справ у питанні торгівлі людьми в Україні, зумовленого не лише війною та перманентною кризою через низький життєвий рівень в країні, але й через неконтрольовану ділянку кордону з Росією, через яку окрім зброї та боеприпасів, безперервно переміщуються жертви та злочинці торгівлі людьми. У звіті Державного департаменту США про торгівлю людьми у світі у 2016 році Україну помістили в другу групу як "країну походження, транзиту й призначення для чоловіків, жінок та дітей, які зазнають примусової праці та сексуальної експлуатації".

Українська держава продовжує боротися з цим ганебним явищем, відтак оголосила 2017-й рік роком боротьби з торгівлею людьми.

Зі своєї сторони Світова комісія протидії торгівлі людьми робить все можливе і необхідне, щоб допомогти потерпілим у цій неоголошеній війні.

Максимально оперативно реагуємо на відчутно більшу кількість запитів про допомогу, пошук безвісти зниклих, звільнення з полону, порушення прав людини як зі сторони військових, так

і цивільних осіб з України і тимчасово окупованих територій. Співпрацюємо з міжнародними правоохоронними організаціями, адвокатами, правоохоронцями в Україні та за кордоном.

Плідно співпрацюємо з журналістами, які займаються розслідуванням та висвітленням тем щодо фактів кримінальних злочинів, серед основних - контрабанда та торгівля людьми.

Допомагаємо потерпілим свідкам, серед яких, зокрема, журналісти, які піддаються переслідуванням, тиску, і через загрозу фізичної розправи є вимушені переховуватися поза межами України.

Також комісія робить запити до різних органів влади, більшість з яких стосуються питання звільнення з полону та спроби виявлення безвісти зниклих. Як правило, такі запити відбуваються у тісній співпраці з родичами та близькими постраждалих.

Голова комісії, Галина Маслюк, проводить зустрічі з представниками правоохоронних органів та окремими правозахисниками в Україні та за кордоном, а також веде безперервне листування зі всіма дотичними сторонами.

Великою допомогою у роботі комісії є бездоганна і оперативна співпраця з українським офісом СКУ в Україні та його директором Сергієм Касянчуком.

БІЛЬ ПОЛОНУ

Рік часу тому на сторінку Комісії прийшли листи болю і відчаю від рідних полонених. Прохання про поміч. Ми, в свою чергу, зробили все можливе, що від нас залежало, і продовжуємо працювати. Хоча очікуваного результату все ще немає.

На жаль, процес обміну полоненими тимчасово зупинений і понад рік часу блокується. Всі в надії чекаємо на обмін, оскільки в полоні залишаються 152 заручники. Дехто в неволі вже 3-ри роки. Серед заручників - журналісти, волонтери, серед яких 9 жінок. Понад рік бойовики утримують у полоні 6 підлітків. До полонених не допускають Міжнародний комітет Червоного Хреста і міжнародні організації. А тим часом у російських в'язницях

сидять десятки політв'язнів - українців і кримських татар.

Ось лише 3 листи розпачу і болю від жінок, які з великим нетерпінням очікують на повернення своїх чоловіків додому. Ці листи не можуть залишити нікого байдужим, бо це трагедія, яка стосується кожного українця. Люди повинні про це знати. І не мовчати! В жодному разі не мовчати! Кожний, хто має свідомість і совість, повинен зробити все, що в його силах, для того, щоб якнайшвидше повернути українських полонених до батьківських домівок, до теплих обіймів коханих людей, до дітей, до рідної України!

Правда за нами! І ми зобов'язані вистояти!

КОРІНЬКОВ ОЛЕКСАНДР у полоні з 16-го лютого 2015 р.

Мій чоловік, Коріньков Олександр, кадровий військовий ЗСУ, молодший сержант 3-го Окремого полку м.Кропивницький (Кіровоград). 16 лютого 2015 року у складі свого підрозділу виконував бойове завдання на окупованій території. Група бійців потрапила в засідку і в результаті чоловік потрапив у полон (Дебальцівський плацдарм). З того зловісного дня і до сьогодні (понад 975 днів)

незаконно та проти своєї волі утримується в полоні терористів «ДНР».

Наше подружнє життя почалося майже за місяць до цієї біди.

10 січня 2015 року ми одружилися з Олександром. Мріяли про повноцінну сім'ю, про гармонію, сімейне щастя та домашній загишок. Мріяли чути топіт маленьких ніжок вдома, але доля склалася інакше. Третій рік поспіль я можу бачити його тільки на сімейних фото, чи на фото від волонтерів, чи на відео – викладеними бойовиками в мережі інтернет. Нестерпно боляче розуміти і усвідомлювати скалічену долю своєї коханої людини, нездійсненність наших бажань! Адже кожній людині дається Богом лише одне життя!

З 16.02.2015 року наше життя кардинально змінилось. Біль, страх, розпач, душевна пустота, розчарування, істерики, але найтяжче - це неспроможність допомогти своїй близькій людині. Протягом усіх цих довгих місяців я борюся за звільнення Олександра з полону, за свою сім'ю. Процес звільнення полонених постійно та штучно затягують. На жаль, нікого не хвилює доля простого солдата, який відважно став на захист суверенітету та територіальної цілісності нашої Батьківщини, який ціною власного здоров'я та життя пішов боронити простих українців з надією в серці про мир! Олександр – патріот своєї держави, який з честю виконував свій обов'язок перед нею!

На війну мій чоловік пішов у 22 роки, в полон потрапив – в 23, свої 24, 25 та 26 років зустрів у неволі. Для мене дивно, що ми живемо в 21 столітті, в правовій та демократичній державі, а наші політики нічого не можуть вдіяти і звільнити Олександра, і таких як він. Знову ж таки, нікого не бентежить, що мій чоловік майже втратив фізичне та психічне здоров'я, що він був поранений та сильно контужений, що йому розірвало барабану перетинку лівого вуха і тепер він дуже по-

гано чує. Що він долучався до різних примусових робіт, зокрема, розбирання завалів Донецького аеропорту та діставання мертвих тіл співвітчизників, що був знову травмований тощо... За весь час полонених українських солдат неодноразово перевозили. На даний момент їх, і Олександра в тому числі, примусово утримують в Макіївській колонії суворого режиму №97 Донецької області. Ведуться постійні погрози судом. Невідомо через які тортури, допити, катування, емоційне знущання та психологічний тиск проходив і, на жаль, проходить мій Саша. Належна медична допомога не надається, нормальне харчування відсутнє, іноді просто немає що вдягнути та в що взутися.

Зв'язок відсутній. Останній раз я чула голос чоловіка 18.06.2016 року – і все. Іноді у нас є можливість написати один одному листа.

Отак ми і залишилися сам на сам зі своєю бідною, і не живемо, а існуємо, існуємо в муках, але з надією на порятунок! Віримо, що врешті-решт настане той день, коли ми знову будемо разом і зможемо вже вдихнути повітря «зі смаком свободи» на своїй рідній землі!

З перших секунд всю «радість» полону Корінков Олександр розділяє зі своїм побратимом – Глондарем Сергієм, в якого народилася друга донечка – красуня, і яка як дві краплі води схожа на татуся, проте він і досі не тримав своє дитя на руках.

Я щиро дякую своїм рідним, нашим волонтерам, журналістам та небайдужим людям, які протягом 3-ьох років підтримують мене і не дають впасти. Сил уже давно немає, проте вони допомагають робити кроки, хоч і маленькі, але це кроки назустріч волі, до мого коханого Олександра, до нашого майбутнього!

*Ворон крикче над душею,
що сидить в сирій п'їтьмі,
Та п'їтьма овита горем,
навіть в розмаїтті снів...
Без надії, у печалі – погибає син,
Син славетний, українець – не потрібний ВІН...
І від думки, «що непотріб» ртуттю розливає,
Пожирає зсередини – тіло молодої там ЛЮДИНИ!
І не день, не два, а сотні –
сотні чорних, темних днів,
Що в неволі, у полоні,
значиться, як заручник – ВІН.
І надія все згасає – тіло зломлене без жалю...
Без жалю, без віри й правди,
без розради й добрих слів,
І ніхто не поспішає рятувати –
душу й тіло молодого там СОЛДАТА...
А роки спливають в часовому просторі,
Й сивини лиш добавляють у густе волосся там,
Очі тьмяні і дурні думки, смутком там огорнуті
Всі ті ЧОРНІ ДНІ...*

Юлія КОРІНЬКОВА

ГЛОНДАР СЕРГІЙ у полоні з 16-го лютого 2015 р.

Сьогодні, коли в Україні йде війна, кожен з нас прокидається з питанням: "Коли настане довгоочікуваний мир?". Особисто я, цю неоголошену, несправедливу, страшну війну, яка щодня забирає неоціненні людські життя, проживаю з 16-го лютого 2015 року. Мій чоловік – Глондар Сергій, кадровий військовий 3-ьої ОПСП, який підписав контракт в мирний час, присягав на вірність нашій державі, повністю розумів, що навіть ціною власного життя вони зобов'язані захищати її. Вже тоді він думав не про себе, а про своїх дітей, дружин, матерів (про тих, хто чекає на них), про свою Батьківщину.

З тих пір, як мій чоловік потрапив у полон, закінчився спокій, прокинулась тривога, душевний біль обкутав моє тіло з ніг до голови. Щоранку і щоночі я звертаюся до Бога з проханням про повернення додому мого чоловіка та всіх інших хлопців, які там виборюють мир для нас з Вами! Іноді всі наші дії: висловлювання, емоції перетинають межу допустимого. До цього всього

нас спонукає НЕ просте БАЖАННЯ критикувати владу чи осіб, які мають будь-яке відношення до складного процесу переговорів та обміну полоненими, а ЧАС (це вже майже ТРИ РОКИ сьогодні), який наші рідні (і не тільки наші) перебувають в заручниках (полоні), а це немало.

За весь цей час з нашої сторони було докладено багато зусиль для повернення наших хлопців додому – а це і акції, і мітинги, і конференції, і велика кількість зустрічей з людьми, які мають

відношення до цього (починаючи від волонтерів, закінчуючи Президентом України). Проте, весь час як істину чуємо: «треба трохи почекати», що робота йде, що «без Мінських переговорів це неможливо». Ось вже 2 роки і 10 місяців ми чуємо про обіцянки і живемо надією, а результату немає. Бо для нас результат – це не зустрічі та домовленості в Мінську, а стовідсоткове ПОВЕРНЕННЯ ХЛОПЦІВ ДОДОМУ!!!

Катерина ГЛОНДАР

ГЕРАСИМЕНКО МИКОЛА у полоні з 9 лютого 2015 року

40-вий батальйон "Кривбас". Потрапив у полон 9 лютого 2015 року під час виконання бойового завдання, на даний момент перебуває у полоні, в 97-ій колонії в Макіївці. За цей час рідними було вжито всіх заходів, проведено багато акцій, але все безрезультатно. Останні багато місяців хлопці не виходили з нами навіть на зв'язок. У вересні місяці 2016 року їх відвідувала представник ООН з прав людини - Фіона Фрейзер, багато хлопців передали листи додому, але від мого чоловіка листа я не змогла отримати з невідомих причин. Нещодавно відвідав полонених Тоні Фріш - представник ОБСЄ, хлопці написали та передали листи Фрішу, він їх переадресував на

організацію "Червоний Хрест". Практично всі листи були доставлені до своїх адресатів, але я до цього часу чекаю на свій лист. Дуже важко чекати рідну тобі людину, коли не маєш ні однієї звістки про неї, не розумієш, коли настане кінець моєму "вічному" чеканню та коли мій чоловік

буде вдома зі своєю родиною та дітьми. Раніше, хоча би раз на тиждень, мій чоловік мав змогу зателефонувати дітям та мені, а зараз вже 5-ий місяць не телефонує абсолютно нікому. Діти і я чекаємо та надіємося на якусь позитивну ноту.

Наталя ГЕРАСИМЕНКО

